

[Statsministeren.]

ende kronesækning, skyldes det ene og alene, at visse personer og blade i snævert partipolitisk øjemed har skrevet herom. Jeg tillader mig i denne forbindelse med formandens tilladelse at citere fra en leder i dagbladet „Børsen“ den 11. oktober:

„Enkelte blade lod sig i kampens hede forlede til at skrive om en forestående kronesækning. Formålet med disse skrivelser var alene at genere den siddende regering, og de pågældende blade har ikke gjort sig tanker om de videregående konsekvenser af sådanne bemærkninger. De nævnte artikler er ganske uden saglig værdi, hvad man desværre ikke kan vide i udlandet, hvor kolportører stod rede til at bringe meddelelserne videre. Det er bl. a. på disse uovervejede og usaglige artikler, den udenlandske frygt for kronesækning hviler“.

Jeg er helt enig med dagbladet „Børsen“. De pågældende udtalelser og artikler af danske personer og blade er uden saglig værdi. Disse udtalelser og artikler skyldes alene ønsket om at genere regeringen. De har ingen forbindelse med virkeligheden og er landsskadelige.

Alle de ærede ordførere omtalte mere eller mindre direkte skattefradragsreglen. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen mente, at det var fastslået både her i salen og i udvalget, at skattefradragsrettens bortfald har tingets flertal imod sig, og det ærede medlem spurgte, hvilke formål regeringen egentlig forfølger med igen at fremsætte forslag til en skattereform, hvori foreslås en delvis ophævelse af skattefradragsretten. Og det ærede medlem hr. Aksel Møller beklagede også, at dette ville ske. Jeg må indrømme, at jeg ikke rigtig forstår denne lidt foragede tone. Allerede ved fremsættelsen af skattereformforslagene i maj måned udtalte finansministeren, at hvis andre kunne vise, at de fordele for de små og mellemstore indtægter, som ophævelsen af fradragsreglen ville medføre, kunne opnås på anden måde, er vi selvfølgelig indstillet på aldeles fordomsfrit at forhandle herom. Det samme er naturligvis tilfældet nu. For yderligere at give et sagligt grundlag for sådanne forhandlinger vil forslaget nu blive ledsaget af en række detaljerede beregninger over virkningerne af skattefradragsreglens beståen

eller ophævelse. Det kan da ikke være oppositionens mening at ville forholde tinget og dermed dansk offentlighed en saglig drøftelse af hele dette spørgsmål på grundlag af reelle oplysninger?

Jeg forstod også det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sådan, at det netop var saglige forhandlinger i udvalget, som nu var påkrævet, således at man kunne fjerne de hindringer for denne store reforms gennemførelse, som måtte være at finde i de fremlagte forslag. Jeg er helt enig med det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i, at folketinget dårligt kan være bekendt at lade endnu en samling gå til ende uden at gennemføre den reform og forenkling af vort skattesystem, som en kommission for 17 år siden fik til opgave at stille forslag om.

Må jeg dernæst gøre et par supplerende bemærkninger om valutaudviklingen. De forsøg, der i løbet af sommeren er gjort på at skabe en legende omkring valutaforbruget, er mislykkedes. Legenden skulle vel klarest sagt gå ud på, at valutavanskeligheder kun er noget, der opstår under socialdemokratiske regeringer, og at de i ganske særlig grad er knyttet til den beskæftigelses- og produktionspolitik, socialdemokratiet i højere grad end andre partier føler sig knyttet til. Som det klart er fremgået af ordførertalerne, er forsøget på en sådan legendedannelse imidlertid opgivet.

Dels er man nu af nationaløkonomiske sagkyndige udenfor denne sal blevet gjort opmærksom på, at valutavanskeligheder er et fænomen, man har kendt i dette land gennem hele dette århundrede og også i slutningen af det foregående, og at disse vanskeligheder synes knyttet til specielle strukturelle forhold i dansk økonomi, som vi nu søger at overvinde. Dels er man gjort opmærksom på, at vi efter 1945 har haft ikke mindre end tre valutakriser, en under Knud Kristensens regering i 1946—47, en fremkaldt af Koreakrigens økonomiske følger i 1950 og endelig de nuværende vanskeligheder, som regeringen og samtlige partier må bære et fælles ansvar for, så vist som valutanedgangen er et resultat ikke blot af dette års økonomiske politik, men af de sidste 3—4 års økonomiske politik, som siden 1951—52 bl. a. har givet sig udtryk i fortsat faldende overskud på statsfinanserne.